

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 494/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Bytex Slovensko, s.r.o.**, Čárskeho 7, Košice, IČO 36 171 778, zastúpeného HUSAR AND PARTNERS S.R.O., Vojenská 14, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Cob/127/2022-293 z 28. septembra 2023 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/17/2024 z 30. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. apríla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 34Cb/114/2014 sa sťažovateľ domáhal od žalovaného zaplata 667,27 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody, resp. bezdôvodného obohatenia spôsobeného neoprávneným odberom elektrickej energie. Okresný súd rozsudkom č. k. 34Cb/114/2014-236 z 23. februára 2022 žalobu zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena sťažovateľom. Pokiaľ ide o nárok z titulu náhrady škody, okresný súd uviedol, že žalobca ako správca nie je aktívne legitimovaným subjektom na podanie žaloby, keďže oprávneným žiadať náhradu škody by bol v zmysle zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov prevádzkovateľ distribučnej sústavy. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť sa okresný súd ďalšími zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v tomto smere nezaoberal. Z hľadiska skúmania naplnenia predpokladov vzniku bezdôvodného obohatenia okresný súd k otázke, kto sa na úkor vlastníkov bytov a nebytových priestorov

v bytovom dome obohatil, uviedol, že po vyhodnotení všetkých v konaní prezentovaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti nedospel k jednoznačnému záveru, že žalovaný je vlastníkom elektrického zariadenia, z ktorého dochádzalo k neoprávnenému odberu elektrickej energie, resp. že žalovaný neoprávnenne odoberal elektrickú energiu. Poukázal na to, že v strojovni výťahu predmetného bytového domu sa nachádzali viaceré zariadenia tretích osôb, pričom v priebehu celého konania sa sťažovateľovi na základe predložených dôkazov nepodarilo dostatočne preukázať, že predmetné zariadenie patrí žalovanému. V tejto súvislosti poukázal na nejednoznačné výpovede svedkov, ktoré mali smerovať skôr k otázke umiestnenia antén a rádiových zariadení na vonkajšom plášti bytového domu ako k tomu, z ktorého konkrétneho bodu bolo zariadenie žalovaného napojené. Pre konanie podstatné otázky vlastníctva a spotreby elektrickej energie zariadenia umiestneného vo vnútri výťahovej šachty predmetného bytového domu na základe výpovedí svedkov a ani po vyhodnotení ďalších dôkazov v konaní zodpovedané neboli. Dôvodil tiež, že sťažovateľ v konaní nepreukázal ani ďalší zákonný predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia, a to príčinnú súvislosť medzi neoprávneným odberom elektrickej energie a údajným konaním žalovaného. Vzal do úvahy závery vyplývajúce z rozsudku okresného súdu sp. zn. 8T/21/2014 zo 4. apríla 2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 25. augusta 2017, ktorým bol žalovaný oslobodený spod obžaloby pre skutok, ktorý prokurátor kvalifikoval ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. e) Trestného zákona, pretože skutok nie je trestným činom, pričom dodal, že žalovanú sumu sťažovateľ ustálil, vychádzajúc len zo znaleckého posudku vypracovaného v rámci trestného konania, ktorá bola navyše stanovená len ako výška predpokladaného neoprávneného odberu. V priebehu trestného konania si však nikto náhradu škody neuplatnil.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil, stotožňujúc sa s jeho odôvodnením a konštatujúc jeho správnosť. Krajský súd uviedol, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav na základe dokazovania, ktoré vo veci vykonal, a svoje rozhodnutie založil na skutkových zisteniach, ktoré z vykonaného dokazovania vyplynuli, pričom prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré za konania vyšli najavo, a vykonané dokazovanie vyhodnotil podľa zásad uvedených v § 191 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Zároveň na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy, z ktorých vyvodil správne práva a povinnosti strán sporu. Doplnil, že hodnotením dôkazov spôsobom podľa § 191 ods. 1 CSP rovnako dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal vlastníctvo žalovaného k zariadeniu v miere potrebnej na vyhovieť žalobe (dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje jeho), keď ani jeden z dôkazov predložených sťažovateľom jednoznačne neidentifikuje žalovaného ako vlastníka zariadenia, ktorým malo k nelegálnemu odberu elektrickej energie dochádzať. Výpovede svedkov v konaní nepreukázali, že by mal žalovaný v strojovni výťahu svoje antény alebo zariadenia; dôkazy, na ktoré žalobca aj v odvolaní poukazoval, sa týkajú rádiových antén, ktoré ale nie sú predmetom spornej otázky vlastníctva zariadenia v strojovni výťahu (SVITCH), pričom parabolické antény, na ktoré žalobca poukazoval, nie sú zariadenia napájané na elektrickú energiu, teda žiadnu energiu nespotrebúvajú. Keďže nebolo preukázané vlastníctvo žalovaného k zariadeniu, ktorým malo podľa tvrdenia žalobcu dochádzať k odoberaniu elektrickej energie, považoval za právne bezvýznamné zaoberať sa ďalšími otázkami relevantnými pre priznanie uplatneného nároku ako bezdôvodného obohatenia. Dodal, že ak by aj bolo toto vlastníctvo preukázané, nebola preukázaná kauzálna väzba medzi

„obohatením žalovaného“ a „ujmou žalobcu“, keďže nebolo preukázané, že „úbytok“ v majetkovej sfére žalobcu bol spôsobený práve zariadením, ktoré žalobca označil. Nebola preukázaná ani výška bezdôvodného obohatenia, pretože znalecký posudok doc. Ing. Igora Klucha, PhD., jeho výšku 667,27 eur vymedzuje za obdobie od roku 2016, pričom sám žalobca v žalobe uvádza, že k neoprávnenému odberu elektrickej energie dochádzalo v období rokov 2011 a 2012. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody sa odvolací súd stotožnil s absenciou aktívnej legitímácie žalobcu v konaní a pre úplnosť uviedol, že ak by aj žalobca bol aktívne legitimovaným, neboli splnené ani predpoklady na priznanie uplatneného nároku ako náhrady škody (§ 420 Občianskeho zákonníka), a to protiprávny úkon, spôsobenie škody a príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a škodou, keďže v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný porušil svoju povinnosť danú mu právnymi predpismi (keďže nebolo preukázané, že by bol vlastníkom zariadenia, ktorým malo dochádzať k neoprávnenému odberu elektrickej energie), nebola preukázaná ani existencia žiadanej škody z už uvedených dôvodov.

4. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, opierajúc ho o dôvod prípustnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý videl v tom, že odvolací súd bez zopakovania dokazovania dospel k rozdielnym skutkovým zisteniam (o tom, že zariadenie umožňujúce šírenie internetového signálu umiestnené na streche bytového domu nespotrebuje žiadnu elektrickú energiu) ako súd prvej inštancie, čím porušil § 384 ods. 1 CSP, a tiež v tom, že pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal vlastníctvo žalovaného k elektronickým zariadeniam na streche bytového domu a že uvedené zariadenia nepotrebovali na svoje fungovanie odber elektrickej energie, ide o záver v rozpore s obsahom vykonaného dokazovania, v dôsledku čoho došlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, vyhodnotiac, že konanie pred odvolacím súdom (ako aj súdom prvej inštancie) nebolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v § 420 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ, poukazujúc na jednotlivé vykonané dôkazy, z ktorých podľa jeho presvedčenia vyplýva, že žalovaný nelegálne napojil svoje zariadenia v strojovni výtahu na odber elektrickej energie, uviedol, že skutkové závery prvoinštančného, ako aj odvolacieho súdu sú arbitrárne, nezodpovedajú obsahu spisu a vykonanému dokazovaniu, hrubo porušujú princípy formálnej a právnej logiky a zásady hodnotenia dôkazov, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Z tohto dôvodu je ústavnoprávne neudržateľný aj právny názor dovolacieho súdu o tom, že nesprávne zistenie skutkového stavu z dôvodu opomenutia dôkazov alebo ich nesprávneho hodnotenia nezakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Opak by znamenal to, že v podmienkach Slovenskej republiky by nebolo možné dovolaním napadnúť rozhodnutie napriek tomu, že zjavne došlo k extrémnemu rozporu medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami, ku ktorým by súdy pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nikdy nemohli dospieť.

6. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu podáva sťažovateľ ústavnú sťažnosť z opatrnosti, ak by ústavný súd považoval odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu za ústavnoprávne udržateľné. Napadnutý rozsudok krajského súdu považuje sťažovateľ za vydaný v rozpore s elementárnou spravodlivosťou, ktorá je základným znakom a princípom právneho štátu. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ prednáša rovnaké argumenty, ako to bolo v jeho dovolaní proti tomuto rozhodnutiu, čím je podľa jeho názoru daná možnosť prieskumu tohto rozhodnutia ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) rozsudkom krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, a uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa.

III.1. K porušeniu označených práv sťažovateľa rozsudkom krajského súdu:

8. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd. Sťažovateľ netvrdí, že by nejakú námietku uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohol uplatniť už v podanom dovolaní.

9. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, ktorý vo vzťahu k preskúmanému rozsudku krajského súdu opodstatňuje uprednostnenie právomoci dovolacieho súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy). Uvedená skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum namietaných porušení rozsudkom krajského súdu, preto ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu:

10. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou napadol aj uznesenie najvyššieho súdu z 30. januára 2025, ktorým odmietol ním podané dovolanie a žalovanému nárok na náhradu dovolacieho konania nepriznal. Ústavný súd uvádza, že sťažnostná argumentácia je ťažiskovo zameraná na skutkové závery všeobecných súdov nižšej inštancie (teda okresného súdu a krajského súdu, keďže dovolací súd nie je skutkovým súdom), pričom sťažovateľ len okrajovo uvádza, že za ústavnoprávne neudržateľný považuje právny názor dovolacieho súdu o tom, že nesprávne zistenie skutkového stavu z dôvodu opomenutia dôkazov alebo ich nesprávneho hodnotenia nezakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

11. Po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v nej úplne absentuje relevantný ústavnoprávny argumentačný rozmer. Sťažovateľ zjavne poňal podanie ústavnej sťažnosti ako ďalší inštančný stupeň všeobecného súdnictva, pretože v nej v zásade opakuje svoju argumentáciu predloženú v konaní pred okresným súdom a krajským súdom. Ústavný súd pritom nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva a jeho zásah je žiaduci len v prípade, ak výklad a aplikácia podústavného práva všeobecnými súdmi

sú zjavne excesívne a svojou intenzitou a následkami predstavujú zásah do označeného základného práva, resp. sú v extrémnom nesúlade so všeobecnou požiadavkou spravodlivosti (IV. ÚS 156/2021, IV. ÚS 150/2021, IV. ÚS 233/2020).

12. Posúdenie podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia jeho prípustnosti patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktorý je právnym predpisom ustanovujúcim v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To neplatí, ak by najvyšší súd posúdil danú otázku ústavne neutržiteľne v neprospech sťažovateľa.

13. Ústavný súd posúdil napadnuté uznesenie a jeho obsah v kontexte dovolacích námietok a námietok prezentovaných v ústavnej sťažnosti a konštatuje, že najvyšší súd o dovolaní rozhodol ústavne akceptovateľne.

14. V nadväznosti na sťažovateľom uplatnené námietky najvyšší súd pripomenul, že už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení strany sporu (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, pričom ozrejml, že nová právna úprava na podstate uvedeného nič nezmenila. Najvyšší súd poukázal na to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí s poukazom na obsah spisového materiálu poukázal na kumulatívne splnenie zákonných podmienok, ktoré sú potrebné na vznik osobitného záväzkovo-právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia s takým záverom, že sťažovateľ v postavení žalobcu nepreukázal vlastníctvo žalovaného k zariadeniu v miere potrebnej na vyhovie žalobe, čím dôkazné bremeno žalobca neunesol. Konajúce súdy po vykonaní dokazovania okrem iného zhodne ustálili, že ani jedným z dôkazov predložených sťažovateľom, ako ani z výpovede svedkov nebola preukázaná kauzálna väzba medzi obohatením žalovaného a ujmom sťažovateľa. Navyše aj pre hypotetický prípad existencie tejto kauzality nebolo podľa odvolacieho súdu preukázané, že by úbytok v majetkovej sfére sťažovateľa bol spôsobený práve tým zariadením, ktoré označil sťažovateľ. Súdy nižších inštancií nedospeli k jednoznačnému záveru, že žalovaný je vlastníkom elektrického zariadenia, z ktorého dochádzalo k neoprávnenému odberu elektrickej energie, resp. že žalovaný neoprávnené odoberal elektrickú energiu. Podľa zistení súdov v strojovni výťahu predmetného bytového domu sa nachádzali viaceré zariadenia tretích osôb. Výpovede svedkov boli nejednoznačné a smerovali skôr k otázke umiestnenia antén a rádiových zariadení na vonkajšom plášti predmetného bytového domu ako k tomu, z ktorého konkrétneho bodu bolo zariadenie žalovaného napojené. Osobitne odvolací súd taktiež zdôraznil, že nebola preukázaná ani výška bezdôvodného obohatenia, pretože znalecký posudok doc. Ing. Igora Klucha, PhD., jeho výšku 667,27 eur vymedzuje za obdobie od roku 2016, pričom podľa sťažovateľa k neoprávnenému odberu elektrickej energie dochádzalo v období rokov 2011 a 2012. Najvyšší súd konštatoval, že procesný postup súdov, riadiac sa princípom kontradiktórnosti a koncentračnou zásadou, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP, ktorým by v konaní došlo k narušeniu princípu „rovnosti zbraní“. Vo vzťahu ku kvalite odôvodnenia rozsudku krajského súdu najvyšší súd uviedol, že odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu,

keď s poukazom na § 415 Občianskeho zákonníka zdôraznil, že rozhodujúcim pre zodpovedanie otázky, či získal žalovaný majetkovú výhodu, resp. prospech vyjadriteľný peňažným ekvivalentom, bola identifikácia vlastníctva zariadenia, z ktorého malo dochádzať k neoprávnenému odberu a ktoré malo patriť žalovanému. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ nebolo preukázané vlastníctvo k zariadeniu, ktorým malo dochádzať k odoberaniu elektrickej energie, je bez právneho významu zaoberať sa ďalšími otázkami na priznanie uplatneného nároku ako bezdôvodného obohatenia. Zároveň oba sudy nižších inštancií zhodne uzavreli, že aktívna legitímácia sťažovateľa ako žalobcu vo vzťahu k nároku náhrady škody absentuje, avšak aj v prípade jej existencie neboli v súdnej veci splnené ani predpoklady na priznanie uplatneného nároku ako náhrady škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka.

15. Ústavný súd osobitne prihliadol na argumentáciu sťažovateľa prezentovanú v ústavnej sťažnosti. Z tejto perspektívy je potrebné konštatovať, že sťažovateľ nepodrobuje rozhodnutie najvyššieho súdu priamej konfrontácii a neoznačuje jeho konkrétne nedostatky. Aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu len opakuje argumentáciu prezentovanú aj v dovolaní, konkrétne nesprávnosť hodnotenia dôkazov v otázke vlastníctva zariadenia, prostredníctvom ktorého malo k nelegálnemu odberu elektrickej energie dochádzať. Najvyšší súd nezistil vady v hodnotení dokazovania súdmi nižších inštancií, v tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý sa touto otázkou podrobne zaoberal (body 13 až 16). Aj keď možno súhlasiť s námietkou sťažovateľa o nelogickosti argumentu krajského súdu, podľa ktorého parabolické antény umiestnené na streche bytového domu nie sú zariadenia napájané na elektrickú energiu, teda žiadnu energiu nespotrebovávajú, na tomto dôvode nebolo založené jeho rozhodnutie. Ako aj najvyšší súd v napadnutom uznesení poukázal, rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu vychádzali zo zistenia, že ani jeden z dôkazov predložených sťažovateľom jednoznačne neidentifikuje žalovaného ako vlastníka zariadenia (umiestneného v strojovni výťahu bytového domu, pozn.), ktorým malo k nelegálnemu odberu elektrickej energie dochádzať. Ide o stav „*non liquet*“, teda stav, keď nie je dokázaná pravdivosť ani nepravdivosť skutkového tvrdenia. V takom prípade znáša negatívny dôsledok nepreukázania pravdivosti skutkového tvrdenia tá strana, ktorá sa z neho dovoláva priaznivého následku. Každá strana totiž nesie dôkazné bremeno týkajúce sa tých skutkových predpokladov, ktoré sú pre ňu priaznivé z pohľadu právnej normy, ktorej účinkov sa v sporovom súdnom konaní domáha. Nemenej podstatná je aj tá skutočnosť, že najvyšší súd poukázal aj na závery krajského súdu, v zmysle ktorých nebola preukázaná ani kauzálna väzba medzi „obohatením žalovaného“ a „ujmou žalobcu“, keďže nebolo preukázané, že „úbytok“ v majetkovej sfére žalobcu bol spôsobený práve zariadením, ktoré žalobca označil, a rovnako nebola preukázaná ani výška bezdôvodného obohatenia.

16. Na základe preskúmania napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že spôsob vyhodnotenia dovolacích námietok sťažovateľa zameraných výlučne na spochybňovanie ustáleného skutkového stavu z pozície najvyššieho súdu nevykazuje známky arbitrárnosti. Ústavný súd k argumentácii sťažovateľa považuje za potrebné uviesť, že nič z dosiaľ uvedeného nenasvedčuje tomu, že mohol dôvodne očakávať, že najvyšší súd vyhovie jeho dovolaniu a zruší napadnutý rozsudok krajského súdu. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch. Je potrebné tiež zopakovať, že sťažovateľ nepredložil adekvátnu

ústavnoprávnu argumentáciu, ktorou by umožnil ústavnému súdu revidovať závery najvyššieho súdu o nenaplnení uplatneného dovolacieho dôvodu. Samotné spochybňovanie zistených skutočností, ktoré v čase rozhodovania okresného súdu a krajského súdu vyplynuli z vykonaného dokazovania, je len vyjadrením nesúhlasu s neúspechom v konaní o veci samej a ako také nie je spôsobilé vyvolať ústavnoprávny prieskum napadnutého uznesenia o odmietnutí dovolania.

17. Sťažovateľ sa v skutočnosti dovolacími otázkami pokúsil zvrátiť skutkový stav ustálený súdmi nižších inštancií na základe nimi vykonaného hodnotenia dôkazov. Pritom spochybňuje spôsob hodnotenia dôkazov, ktorým došlo k ustáleniu skutkového stavu, z ktorého súdy nižšej inštalcie vychádzali pri jeho právnom posúdení. Vo všeobecnosti platí, že závažné pochybenia pri vykonávaní dôkazov môžu zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (IV. ÚS 198/2020, IV. ÚS 114/2021), ktorý ale sťažovateľ v dovolaní neoznačil. Ústavný súd pritom judikuje, že najvyšší súd je viazaný dôvodmi prípustnosti dovolania v zmysle, či sťažovateľ označil tzv. vady zmätočnosti podľa § 420 CSP, resp. či namieta nesprávne právne posúdenie veci podľa § 432 CSP, ktoré možno uplatniť aj popri sebe (IV. ÚS 438/2022, IV. ÚS 644/2021).

18. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľa je potrebné odmietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a právami sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd limitovaný dôvodmi podanej ústavnej sťažnosti preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu